

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	8011200004
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8011200004.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, so sídlom Tulčík 27, Prešov, IČO: 313 03 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanej: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. Ei 87/08-10 zo dňa 27. októbra 2008, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/1/2011-97 zo dňa 19. decembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/1/2011-97 zo dňa 19. decembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 1S/1/2011-97 zo dňa 19.12.2013 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. Ei 87/08-10 zo dňa 27.10.2008 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/1 Gn 144/08-16 zo dňa 12.09.2009 a vec žalovanej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 296,32 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Ivety Rajtákovvej. Preskúmaným rozhodnutím č. Ei 87/08-10 zo dňa 27.10.2008 žalovaná zamietla odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/1 Gn 144/08-16 zo dňa 12.09.2009, ktorým nebolo vyhovené žiadosti o sprístupnenie informácií z 27.08.2008. Uvedenou žiadosťou sa žalobca domáhal sprístupnenia informácie - podania, ktorým Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v mesiaci jún 2008 iniciovala trestné stíhanie v súvislosti s aktivitami Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, tak ako to bolo uvedené vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn.

II. ÚS 232/08.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia správnych orgánov sú nezákonné, nakoľko vo veci bol prijatý správnymi orgánmi nesprávny právny názor pri aplikácii ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), a súčasne sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súd prvého stupňa zákonnosť preskúmaných rozhodnutí posudzoval v intenciách ustanovení § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 11 ods. 1 a § 12 zákona o slobode informácií, z ktorých vyplýva, že zo zákonom stanovenej povinnosti sprístupniť požadované informácie sú vylúčené informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, ktorými sú napr. informácie o postupe vyšetrovania jednotlivých úkonov v trestnom konaní a podobne. Ďalej poukázal na ustanovenie § 6 Trestného poriadku, z ktorého vyvodil, že cit. zákon výslovne ustanovuje, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné poskytnúť informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak ich sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Doplnil, že Trestný poriadok, ktorý v predmetnej veci osobitným predpisom je, neobsahuje všeobecný zákaz sprístupňovať informácie o rozhodnutiach. Informácie o rozhodnutí sa nesprístupnia, ak by išlo o utajované skutočnosti alebo iné chránené informácie vylúčené zo sprístupnenia, ktorými sú obchodné tajomstvo, bankové tajomstvo, daňové tajomstvo, poštové tajomstvo alebo telekomunikačné tajomstvo.

Krajský súd vyslovil, že žiadosť, ktorú podal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne, sa týkala trestného konania, resp. podnetu na trestné konanie, ktorý mal byť podaný zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na konanie žalobcu práve súvisiace s jeho činnosťou v oblasti výkonu jeho aktivít ako Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, a to konkrétne v oblasti ochrany prírody (išlo o Tichú a Kôprovú dolinu v Podbánskom v súvislosti s premnožením podkôrneho hmyzu). Preto zastával názor, že informácia, ktorú žalobca požadoval prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, neobsahovala takú skutočnosť, ktorá by podliehala utajeniu s poukazom na vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku ako aj zákona o slobode informácií, na ktorý dôvod poukazoval prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaná vo svojich rozhodnutiach, ktorý bol súčasne dôvodom na neumožnenie podania informácie v súlade s predmetnou žiadosťou žalobcu. Následne poukázal na obdobnú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Sžo/184/2008.

Vo vzťahu k dôvodnosti podanej žiadosti, ako aj povinnosti povinnej osoby tieto informácie sprístupniť, poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 232/08 z 02.10.2008, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08 porušila základné právo Lesoochranárskeho zoskupenia VLK na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň bolo týmto nálezom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zakázané pokračovať v porušovaní označovaného základného práva žalobcu, pričom v jeho odôvodnení je okrem iného práve zdôraznený nezákonný postup orgánov činných v konaní v zmysle trestného oznámenia, predmetom ktorého bola ťažba dreva v národných prírodných rezerváciách Tichá dolina a Kôprová dolina vo Vysokých Tatrách. Týmto konaním dochádzalo k porušovaniu zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny tým, že ťažba sa vykonávala bez súhlasu na zásah do biotopov, bez výnimky z ochrany druhov a bez posúdenia vplyvu ťažby na životné prostredie. Sťažovateľom v tejto veci bol práve žalobca zastúpený právnu zástupkyňou JUDr. Rajtákovou. V odôvodnení predmetného nálezu sa ďalej poukazuje aj na vyjadrenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 22.07.2008, doručeného Ústavnému súdu Slovenskej republiky dňa 08. augusta 2008, z ktorého vyplýva, že sťažnosť občianskeho združenia považuje za nedôvodnú a žiada Ústavný súd Slovenskej republiky vysloviť, že označené základné právo sťažovateľa nebolo porušené s tým, aby bola žiadosť zamietnutá. Aj s ohľadom na obsah uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 232/08 mal súd prvého stupňa za preukázané, že informácie, ktoré mali byť poskytnuté v súvislosti s podaným trestným oznámením, resp. oznámením v predmetnej veci zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sa týkajú výlučne žalobcu. Podľa písomného vyjadrenia na výzvu súdu zo dňa 29.03.2012 pod sp. zn. Xv/2 Spr. 2/09-15 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila, že prokuratúra nevedie žiadne trestné stíhanie súvisiace s aktivitami Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, ktoré iniciovala Generálna

prokuratúra Slovenskej republiky v mesiaci jún 2008. Konštatoval, že pokiaľ nebolo vedené konanie proti žalobcovi, nebol zrejmy dôvod, pre ktorý povinná osoba žalobcu s touto informáciou neoboznámila. Mal za to, že by tým nebolo porušené žiadne tajomstvo v zmysle § 6 ods. 1 Trestného poriadku, ale ani ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií. Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom žalobcu, že ide o sprístupnenie takej informácie, ktorá nebola vylúčená zákonom ako chránená informácia. Dodávajúc, že ani Trestný poriadok ako osobitný predpis neobsahuje výslovný zákaz sprístupnenia tejto informácie, pretože podanie trestného oznámenia sa malo týkať výlučne osoby žalobcu a takúto informáciu mu bolo možné poskytnúť za dodržania podmienok stanovených v § 6 Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov krajský súd nesúhlasil so záverom žalovanej, ktorej výklad § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií považoval za nesprávny po právnej stránke a aj neodôvodnený, konštatujúc, že zákonný dôvod na nemožnosť sprístupnenia informácií neexistuje.

Vo vzťahu k záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovenom v jeho rozhodnutí sp. zn. 8SŽi/9/2012 zo dňa 22.08.2013 o nepreskúmateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/1/2011-56 zo dňa 27.04.2012, ktorým tento rozhodol o zrušení preskúmavaného rozhodnutia žalovanej, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, krajský súd opätovne poukázal na obsah judikátu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 232/08. Opakovane zdôraznil, že žalovaná argumentovala v preskúmanom rozhodnutí, že žiadosť o informácie sa týkala trestného konania vo veci žalobcu, ktoré iniciovala Generálna prokuratúra, teda správny orgán, na ktorý sa žalobca o poskytnutie informácie obrátil. Preto dospel k záveru, že odôvodnenie správneho orgánu, že žiadateľ nie je subjektom trestného konania, ktoré sa vedie a nie je ani oprávnený na prístup k požadovaným informáciám, nezodpovedalo skutočnému dôvodu neposkytnutia informácie, teda správny orgán podľa názoru súdu konal v rozpore s § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Dodal, že zo spomínaného stanoviska generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 29.07.2008 vyplývajú iné skutočnosti, a síce že žalobca takýmto subjektom trestného konania bol. Ďalej uviedol, že z citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne vyplýva, že žalovaná sa dopustila v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 144/08 porušenia základného práva žalobcu na ochranu práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dal do pozornosti, že podstatou tejto sťažnosti žalobcu je poukaz na nezákonný postup žalovanej vo veci porušenia základného práva žalobcu, keď táto dňa 15.02.2008 posúdila podnet žalobcu ako nedôvodný a tento odložila. Týmto postupom žalovanej došlo k porušeniu označeného základného práva podľa ústavy, nakoľko táto napriek svojmu postaveniu a úlohám nevykonala žiadne opatrenia, na ktoré je oprávnená, a ktoré by viedli k odstráneniu porušenia zákonnosti a k vyvodu zodpovednosti za porušenie práva. S ohľadom na uvedené označil vyjadrenie žalovanej z 29.07.2008 doručené ústavnému súdu 08.08.2008 za takú informáciu v zmysle zákona o slobode informácií, ktorá mala byť žalobcovi poskytnutá a za nepreskúmateľné označil odôvodnenie správneho orgánu, že žalobca nebol subjektom trestného konania a z tohto dôvodu nebolo možné poskytnúť mu túto informáciu.

Zároveň vyslovil, že správne orgány vychádzali pri neposkytnutí informácií žalobcovi z nesprávneho právneho výkladu § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, pričom následne vo svojich rozhodnutiach neuviedli dôvody nesprístupnenia informácií jednoznačne sa týkajúcich žalobcu ako subjektu trestného konania, ktoré v konečnom dôsledku nebolo ukončené meritórnym rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní a ani rozhodnutím súdu. Teda ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií nemohlo byť použité, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky citovaným nálezom konštatoval porušenie základného práva žalobcu práve postupom žalovanej. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie žalovanej nemožno považovať za preskúmateľné práve z nedostatku dôvodov z hľadiska logického, nakoľko jediný dôvod uvedený v rozhodnutiach správnych orgánov, a síce že žalobca nie je subjektom trestného konania, postráda logiku a je v rozpore s obsahom cit. nálezu ústavného súdu. Zdôraznil, že samotná citácia ustanovení zákona o slobode informácií, ako aj zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) neznamena zdôvodnenie vydaného rozhodnutia správnym orgánom.

Ohľadom nulitnosti preskúmaných rozhodnutí namietanej vo vyjadrení žalovanej k žalobe uviedol, že touto námietkou sa v pôvodnom rozsudku nezaoberal, pretože ju považoval a aj v súčasnosti považuje za

bezpredmetnú. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z dôvodov a z rozsahu námietok uvádzaných v žalobe, ktorými je viazaný v zmysle § 249 ods. 2 OSP. Doplnil, že pokiaľ bola žalovaná presvedčená o nulitnosti svojho rozhodnutia mala v rámci odvolacieho konania postupovať ako odvolací orgán a vydané nulité rozhodnutie zrušiť, napriek čomu prvostupňové správne rozhodnutie potvrdila a v celom rozsahu sa s ním stotožnila.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, f/ OSP, navrhujúc napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/1/2011-97 zo dňa 19.12.2013 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní poukázala na skutočnosť, že vo veci už raz konal odvolací súd, ktorý uznesením sp. zn. 8SŽi/9/2012 zo dňa 22.08.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/1/2011-56 zo dňa 27.04.2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň súdu prvého stupňa uložil, aby v ďalšom konaní prejednal znova vec s prihliadnutím na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu i žalovaného a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konanie bolo urobené zadost'. Namietala, že krajský súd sa v konaní dôsledne neriadil týmto právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný, vo veci nekonal v intenciách tohto názoru a opätovne vydal rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné a arbitrárne. Krajskému súdu vyčítala, že sa opätovne nevysporiadal s námietkou žalovanej o nulitnosti preskúmaných správnych rozhodnutí, ktorú povinnosť mu tiež uložil odvolací súd.

Žalobca nevyužil svoje právo a k podanému odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadril, hoci mu odvolanie bolo krajským súdom za týmto účelom doručené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania žalovanej (§ 212 ods. 1 OSP v spojení § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

V danom prípade predmetom žiadosti o informácie doručenej žalovanej dňa 02.09.2008 bolo sprístupnenie informácie - „podania, ktorým Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v mesiaci jún 2008 iniciovala trestné konanie v súvislosti s aktivitami Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, tak, ako to bolo uvedené vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. II. ÚS 232/08“.

Správny orgán prvého stupňa žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií rozhodnutím č. IV/1 Gn 144/08-16 zo dňa 12.09.2008 nevyhovel, súčasne konštatujúc, že žiadateľka JUDr. Iveta Rajtáková, splnomocnená zástupkyňa Lesoochranárskeho zoskupenia VLK nie je subjektom trestného konania, ktoré sa vedie, a nie je ani oprávnená na prístup k požadovaným informáciám, ktoré teda nie je možné žiadateľke poskytnúť, nakoľko prístup k nim je v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií obmedzený. Odvolanie žalobcu, v ktorom namietal, že na požadovanú informáciu sa nevzťahuje § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, keďže žalobca nežiadal informáciu, týkajúcu sa rozhodovacej činnosti povinnej osoby v trestnom konaní podľa Trestného poriadku, ale žiadal podanie, ktorým Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v mesiaci jún 2008 iniciovala trestné konanie v súvislosti s aktivitami oprávnenej osoby, bolo napadnutým rozhodnutím žalovanej č. Ei 87/08-10 zo dňa 27.10.2008 zamietnuté. V preskúmanom rozhodnutí žalovaná dospela k záveru, že požadovanú informáciu nie je možné žiadateľovi sprístupniť, keďže prístup k týmto údajom je v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií obmedzený. Poukazujúc na ustanovenie § 6 písm. a/ zákona o prokuratúre v spojitosti s § 230 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku konštatovala, že záver žiadateľky o tom, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v tomto konaní nie je orgánom činným v trestnom konaní je mylný a nezodpovedá zákonu.

Žalobca v žalobe, zhodne s námietkami vznesenými v administratívnom konaní, namietal, že žalovaná vo

svojom rozhodnutí nerespektovala § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ustanovujúceho náležitosti rozhodnutia, keďže z preskúmaného rozhodnutia je zrejmé, že v ňom absentuje označenie účastníka konania, ktorým je nesporne Lesoochranárske zoskupenie VLK, a nie jeho právna zástupkyňa. Žalovanej vyčítal aj absenciu výroku o potvrdení rozhodnutia prvostupňového orgánu podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, keď sa žalovaná obmedzila len na konštatovanie o zamietnutí odvolania, čo má podľa žalobcu za následok neúplnosť výroku jeho napadnutého rozhodnutia. Taktiež ako vadu konania a rozhodnutia namietal nedostatok a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, nakoľko táto sa v napadnutom rozhodnutí stotožnila s argumentáciou prvostupňového správneho orgánu, z ktorej však dôvod na neprístupnenie informácie nevyplyva. Napokon zdôraznil, že ak žalovaná tvrdí, že na žiadajú informáciu sa vzťahuje obmedzenie prístupu podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, je povinná uvedené odôvodniť, pričom odkaz na štruktúru prokuratúry nie je vo vzťahu k žiadanej informácii relevantný. V nadväznosti na uvedené namietal, že žalovaná nijako neodôvodnila postavenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej veci, a to so zreteľom na § 46 ods. 7 zákona o prokuratúre. Mal za to, že postupom žalovanej ako aj prvostupňového správneho orgánu došlo k porušeniu práva žalobcu na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolací súd dospel k totožnému záveru ako krajský súd, ktorý zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, ako aj z dôvodu, že vo veci bol prijatý správny orgánmi nesprávny právny názor pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím o nevyhovení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie podľa zákona o slobode informácií, a spornou otázkou posúdenia kto je žiadateľom o sprístupnenie informácie, a či podľa zákona o slobode informácií možno sprístupniť podanie, ktorým Generálna prokuratúra Slovenskej republiky iniciovala trestné konanie v súvislosti s aktivitami žalobcu.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom ustanovenú formu, ktorú predstavujú obsahové a formálne náležitosti. Správny poriadok upravuje všeobecné náležitosti rozhodnutia, ktoré zároveň predstavujú minimálny štandard správnych rozhodnutí. Obsahovými náležitosťami sú výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Zákon so zreteľom na logickú štruktúru rozhodnutia ustanovuje poradie jednotlivých častí v jeho písomnom vyhotovení. Jednotlivé časti musia byť aj formálne oddelené, aby nedošlo k situácii, že rozhodnutie by bolo nepreskúmateľné.

Výrok je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci, ktorá musí byť jednoznačne špecifikovaná. Výrok musí byť formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Z výroku musí byť predovšetkým zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia

správny orgán rozhodoval.

Ďalšou obsahovou náležitosťou rozhodnutia je jeho odôvodnenie. Odôvodnenie plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov, a to na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, a ich právny význam. Právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť logický vzťah. Právne posúdenie veci musí obsahovať konkrétny odkaz na príslušný právny predpis, z ktorého správny orgán vo výrokovvej časti rozhodnutia vychádzal a z ktorého vyvodzuje svoje právne posúdenie. Nestačí len citácia príslušného ustanovenia, ale je žiaduce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že preskúmané administratívne rozhodnutia uvedené zákonné kritéria nespĺňajú. Poukazuje na závažné pochybenie, ktorým trpia výroky týchto rozhodnutí, keď správny orgán prvého stupňa, ako aj odvolací správny orgán ako žiadateľku o sprístupnenie informácie nesprávne označili splnomocnenú právnu zástupkyňu žiadateľa JUDr. Ivetu Rajtákovú. Avšak z administratívneho spisového materiálu je zrejmé, že žiadateľom o sprístupnenie informácie je Lesoochranárske zoskupenie VLK, ktorý túto žiadosť podal prostredníctvom právnej zástupkyne JUDr. Ivety Rajtákovvej. Súčasťou spisového materiálu je aj splnomocnenie, ktorým žalobca (Lesoochranárske zoskupenie VLK) JUDr. Ivetu Rajtákovú na podanie žiadosti o sprístupnenie informácie splnomocnil.

Vytýkané pochybenie sa následne premietlo aj do odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí, kde taktiež za žiadateľku o sprístupnenie informácie žalovaná označuje JUDr. Ivetu Rajtákovú. Preskúmané rozhodnutia však trpia aj ďalšou vadou, spočívajúcou v absencii právneho posúdenia. Žalovaná ako odvolací správny orgán sa obmedzila len na konštatovanie o mylnom závere žiadateľky, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v tomto konaní nie je orgánom činným v trestnom konaní. Žalovaná síce poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, avšak uvedené následne opomenula aplikovať na zistený skutkový stav. Z napadnutého rozhodnutia teda nie sú zrejmé dôvody, ktoré viedli žalovanú k rozhodnutiu. Prvostupňové správne rozhodnutie obsahuje len strohé konštatovanie, že prístup k požadovanému údaju je v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií obmedzený.

Odvolací súd taktiež považuje za potrebné prisvedčiť záveru krajského súdu, že vo veci bol prijatý správnymi orgánmi nesprávny právny názor pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, ktoré je v predmetnej veci sporné.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (ktorými sú napríklad Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok či zákon č. 335/1991 Zb., zákon o ústavnom súde).

Rozhodovacou činnosťou je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov a orgánov činných v trestnom konaní konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných

veciach, v správnom súdnictve o preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), rovnako aj kompetenciu ústavného súdu rozhodovať vo veciach podľa príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní rozumie konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t. j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia vo veci samej v konkrétnej právnej veci.

Právo na informácie je limitované požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní v priebehu konania (do procesu v jeho priebehu, ako aj vstup do vlastného rozhodovania), a to v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci, a tiež je limitované nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že hoci žiadateľ o informácie nemá právo na sprístupnenie akejkoľvek informácie (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky), v predmetnej právnej veci nezverejnenie podania, ktorým žalovaná iniciovala trestné stíhanie v súvislosti s aktivitami žalobcu, nezodpovedá zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná ako aj prvostupňový správny orgán ako povinná osoba podľa zákona o slobode informácií nepostupovali v súlade so zhora citovanými zákonnými ustanoveniami a uvedenými zásadami, keď pri rozhodovaní opomenuli skutočnosť, že požadované informácie sa týkali žalobcu ako subjektu trestného konania.

Ohľadom odvolacej námietky žalovanej, spočívajúcej v tvrdení o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že túto nebolo možné považovať za dôvodnú. Zákonodarcu v právnej norme § 157 ods. 2 OSP ustanovuje náležitosti odôvodnenia, v zmysle ktorej právnej úpravy v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania a dôvody svojho rozhodnutia. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia je súd povinný dať odpoveď na zásadné otázky nastolené účastníkom konania, pričom nie je jeho povinnosťou dať odpoveď, resp. sa vyjadriť k všetkým ním nastoleným námietkam. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa náležite uviedol námietky vznesené žalobcom v žalobe, vyjadrenie žalovanej, skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu a dôvody, pre ktoré zrušil napadnuté administratívne rozhodnutia, pričom sa vyjadril k zásadným otázkam nastoleným žalobcom v žalobe, a pokiaľ aj nedal odpoveď na všetky namietané tvrdenia žalobcu i žalovanej, táto skutočnosť nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalovanou v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP zrušil rozhodnutie žalovanej č. Ei 87/08-10 zo dňa 27.10.2008 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/1 Gn 144/08-16 zo dňa 12.09.2009 a vec žalovanej vrátil na ďalšie konanie, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

V ďalšom konaní sú orgány verejnej správy povinné postupovať v súlade so zákonom o slobode informácií i správnym poriadkom tak, aby ich postup zodpovedal uvedeným zákonom a ich účelu.

V ďalšom konaní správny orgán je viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko úspešnému žalobcovi trovy konania nevznikli, a žalovanej ich náhrada neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.